

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 33/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. O., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky „*rozhodnutím*“ Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 GPt 257/06-68 zo 6. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2009 doručená sťažnosť JUDr. F. O., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., M., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy „*rozhodnutím*“ Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/3 GPt 257/06-68 zo 6. októbra 2009.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo:

«Na základe obžaloby Krajskej prokuratúry v B. zo dňa 31. 05. 2004, sp. zn. Kv 1/04 podanej na Krajský súd v Košiciach, bolo vedené trestné stíhanie pod sp. zn. 2T 6/04 a následne pod sp. zn. 5T 1/08 na tomto súde proti sťažovateľovi JUDr. F. O. ...

Dňa 23. 06. 2008 zástupkyňa poškodeného JUDr. I. S. vznesla ďalšiu námietku zaujatosti proti všetkým hore uvedeným sudcom Krajského súdu v Košiciach.

Najvyšší súd na základe vznesenej námietky zaujatosti uznesením zo dňa 21. 07. 2008 sp. zn. 4 Ndt 6/2008 odňal vec Krajskému súdu v Košiciach a prikázal vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

V súčasnosti sa trestné konanie vedie na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 2 T 1/2008.

Pri posudzovaní námietky zaujatosti najvyšší súd už rozhodoval na základe tzv. teórie zdania. Podľa tejto teórie súdne konanie a rozhodnutia majú byť nielen objektívne a nestranné ale takými sa aj majú javiť navonok. Na strane 3 uvedeného rozhodnutia najvyšší súd zdôvodnil odňatie tejto trestnej veci Krajskému súdu v Košiciach a to tým, že aj keď už sú zaujatí sudcovia vylúčení z vykonávania úkonov v predmetnej veci, t. j. JUDr. T. a JUDr. C., nie je vylúčené, že títo vylúčení sudcovia nebudú ovplyvňovať nevyklúčených sudcov Krajského súdu v Košiciach, pričom pri vylúčení JUDr. C. postačoval iba ten dôvod, že tento je v dôsledku administratívneho zlúčenia dvoch poľovníckych združení v tom istom poľovníckom združení, ako obvinený M. I., hoci JUDr. C. sa vyjadril, že ani jedného z obvinených nepozná a vo veci sa necíti byť zaujatý.

Tento právny názor zastáva aj JUDr. H. S., predseda trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu, ktorý argumentuje tým, že celé súdne konanie a rozhodovanie má byť nielen objektívne, ale takými sa aj musí javiť navonok. Teda nestačí len to, aby sudca vnútorne necítil zaujatosť, taktiež verejnosť by nemala mať dôvod pochybovať o jeho nestrannosti. ...

Sťažovateľ aj voči tomuto uzneseniu najvyššieho súdu zo dňa 21. 07. 2008 sp. zn. 4 Ndt 6/2008 podal sťažnosť na ústavný súd.

Ústavný súd uznesením zo dňa 04. 12. 2008 sp. zn. III. ÚS 414/08-17 aj túto sťažnosť odmietol a tak potvrdil tzv. teóriu zdania pri posudzovaní námietky zaujatosti podľa § 30 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor atď., u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, atď...

Táto „teória zdania“ pri posudzovaní zaujatosti podľa § 30 ods. 1 Tr. poriadku platí aj pre prokurátora.

Sťažovateľ hneď na prvom hlavnom pojednávaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 10. 08. 2009 vzniesol námietku zaujatosti voči všetkým prokurátorom Krajskej prokuratúry v B. z dôvodu, že v čase vznesenia obvinenia proti sťažovateľovi až do vykonania prvého hlavného pojednávania šéfom Krajskej prokuratúry v B, ktorý vykonával dozor aj nad danou trestnou vecou bol a je spolužiak sťažovateľa JUDr. P. B., ktorý je navyše aj spolužiakom JUDr. I. S., zástupkyne poškodenej strany. Túto námietku zaujatosti sťažovateľ namietal aj v písomnom podaní na Krajský súd v Banskej Bystrici zo dňa 10. 07. 2009. Som toho názoru, že menovaný prokurátor bol povinný sám z úradnej povinnosti sa vylúčiť z úkonov trestného konania. Táto povinnosť mu vyplýva priamo zo zákona a to z ust. § 30 ods. 1 Tr. poriadku (účinného do 31. 12. 2005).

Sťažovateľ pritom zdôvodnil, že námietku zaujatosti konajúceho prokurátora v tejto veci na základe tzv. teórie zdania pri posudzovaní otázky zaujatosti podľa ust. § 30 ods. 1 Tr. poriadku bolo možné uplatniť z jeho strany až teraz, keďže tento právny názor vyslovil najvyšší súd a ústavný súd, pretože podľa predošlého rozhodnutia najvyššieho súdu zo dňa 03. 03. 2005 sp. zn. 3 T 8/2005 o námietke zaujatosti vznesenej zástupkyňou poškodenej strany voči sudcom Krajského súdu v Košiciach platila zásada kvalifikovanej zaujatosti (zaujatosť musela byť preukázaná a nestačilo len zdanie). Navyše sťažovateľ nemal vedomosť o tom, že jeho spolužiak JUDr. P. B. je šéfom Krajskej prokuratúry v B. a riadi všetkých prokurátorov, vrátane tých, ktorí vykonávajú dozor nad jeho trestnou vecou.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením na hlavnom pojednávaní dňa 10. 08. 2009 odstúpil vznesenú námietku zaujatosti sťažovateľa proti šéfovi Krajskej prokuratúry v B., s

odôvodnením, že nie je oprávnený o nej rozhodovať, pretože oprávneným je podľa Tr. poriadku nadriadený orgán toho orgánu, ktorého sa námietka zaujatosti týka.

Krajský prokurátor v B. JUDr. P. B. listom zo dňa 04. 09. 2009, sp. zn. Kv 1/2004-1222 vyrozumel sťažovateľa, že o jeho námietke zaujatosti nebude konané, pretože námietku nevzniesol bezodkladne podľa § 31 ods. 4 Tr. poriadku.

Sťažovateľ preto listom zo dňa 11. 09. 2009 podal podnet na preskúmanie postupu krajského prokurátora na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 06. 10. 2009, sp. zn. IV/3 GPt 257/06-68 sťažovateľovi oznámila, že postup krajského prokurátora v tejto veci bol zákonný a správny.

Teória zdania pri posudzovaní zaujatosti podľa § 30 ods. 1 Tr. poriadku (platného do 31. 12. 2005, podľa ktorého sa v danej trestnej veci koná) platí okrem iného aj pre prokurátora.

Až krátko pred hlavným pojednávaním na Krajskom súde v Banskej Bystrici, ktoré bolo v dňoch 10. 11. 08. 2009 sa sťažovateľ dozvedel, že šéfom Krajskej prokuratúry v B. bol a je jeho spolužiak JUDr. P. B., pretože na všetkých rozhodnutiach prokuratúry z prípravného konania, vrátane obžaloby je podpísaná prokurátorka JUDr. P., resp. prokurátor JUDr. P. O. Teda je splnená podmienka vznesenia námietky zaujatosti zo strany sťažovateľa, bezodkladne v zmysle § 30 ods. 4 Tr. poriadku.

Podľa presvedčenia sťažovateľa je celé prípravné konanie nezákonné, keďže v zmysle tzv. teórie zdania konala a vykonávala dozor nad jeho trestnou vecou Krajská prokuratúra v B., na čele ktorej bol od začiatku trestného konania až dodnes spolužiak sťažovateľa, ktorý je tiež spolužiakom právnej zástupkyne poškodeného JUDr. I. S. Z toho dôvodu doterajšie trestné konanie od začiatku sa v zmysle „teórie zdania“ javí navonok ako neobjektívne a nestranné o to viac, že prokuratúra je organizovaná monokraticky.

Nezákonnosť postupu Krajskej prokuratúry v B., resp. jej predstaviteľa JUDr. P. B. je v tom, že hoci vedel, že sťažovateľ a zástupkyňa poškodeného JUDr. I. S. sú jeho spolužiaci, neoznámil svoju zaujatosť, tak ako to má na mysli ust. § 30 a nasl. Tr. poriadku, pretože priamo zo zákona je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania aj prokurátor, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k osobám, ktorých sa úkon priamo týka. ...

Krajská prokuratúra v liste zo dňa 04. 09. 2009 uvádza na 2. str., 3. odsek zosponu, že „ide o odchylný súdny výklad z inej trestnej veci“. Uvedené tvrdenie sa nezakladá na pravde, lebo všetky cit. rozhodnutia, vrátane rozhodnutia ústavného súdu a vyjadrenie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sú v danej veci. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie krajského prokurátora v B. v tom, že „okamih poznania výkladu dôvodov je pre hodnotenie včasnosti namietania zaujatosti bez právneho významu“, pretože práve aj najvyšší súd v uznesení zo dňa 21. 07. 2008 sp. zn. 4 Ndt 6/2008 pri posudzovaní druhej námietky zaujatosti vznesenej zástupkyňou poškodenej strany voči sudcom Krajského súdu v Košiciach rozhodol práve na základe tzv. teórie zdania až po vyše troch rokoch od rozhodnutia najvyššieho súdu zo dňa 03. 03. 2005 sp. zn. 3 T 8/2005 o prvej námietke zaujatosti vznesenej zástupkyňou poškodenej strany, kedy ešte platila zásada kvalifikovanej zaujatosti.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky príslušnú právnu normu vykladala ústavne neprijateľným spôsobom, čím neposkytla žalobcovi ústavou zaručené právo garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy. ...

Generálna prokuratúra rozhodla celkom arbitrárne, svojvoľne a bez toho, aby mal jej záver oporu v zákone.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo JUDr. F. O., nar..., V. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. IV/3 GPt 257/06-68 zo dňa 06. 10. 2009 bolo porušené.

2. Rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/3 GPt 257/06-68 zo dňa 06. 10. 2009, zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť sťažovateľovi JUDr. F. O., nar..., V. trovy právneho zastúpenia v sume 231,80 EUR, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (2 úkony po 115,90 EUR + (19 % DPH) 22,02 EUR a 2 režijné paušály po 6,95 EUR – 20 %).“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa bolo tvrdenie o porušení jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s ďalšími článkami ústavy „*rozhodnutím*“ generálnej prokuratúry č. k. IV /3 GPt 257/06-68 zo 6. októbra 2009, a to z dôvodu, že podľa jeho názoru generálna prokuratúra nesprávne, svojvoľne a bez opory v zákone vybavila jeho podnet smerujúci proti oznámeniu krajského prokurátora Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorý o ním vznesenej námietke zaujatosti nekonal odvolávajúc sa na to, že nebola vznesená bez meškania. Sťažovateľ pritom argumentoval, že v danej trestnej veci postačovala Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodujúcemu predtým o odňatí veci Krajskému súdu v Košiciach a prikázaní tejto veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) „*teória zdania*“, teda že sudca sa musí aj navonok zdať nezaujatý a verejnosť nesmie

mať žiadne pochybnosti o jeho nezaujatosti, ale že v danom prípade, hoci krajský prokurátor bol jeho spolužiakom, ako aj spolužiakom splnomocnenej zástupkyne poškodených, bola podľa jeho názoru táto „teória zdania“ prehliadnutá.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že listom č. k. Kv 1/2004-1222 zo 4. septembra 2009 krajská prokuratúra v zastúpení krajským prokurátorom oznámila sťažovateľovi, že z jeho písomného podania z 10. júla 2009, ako aj jeho ústneho vyjadrenia predneseného na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo v dňoch 10. – 11. augusta 2009, a to v rámci konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2 T 1/2008, je zrejmé, že ním došlo k vznieseniu námietky zaujatosti proti krajskému prokurátorovi, ako aj proti celej ním riadenej organizačnej zložke. Vychádzajúc z uvedeného krajský prokurátor sťažovateľovi oznámil, že o takejto námietke zaujatosti nebude podľa § 32 ods. 6 v spojení s § 567c ods. 1 Trestného poriadku konať z dôvodu, že nebola uplatnená bez meškania v súlade s § 31 ods. 4 Trestného poriadku.

Citujúc príslušné zákonné ustanovenia Trestného poriadku krajský prokurátor ďalej konštatoval:

„Niet pochyb, že včasnosť namietania zaujatosti je nutné odvodzovať od času, kedy namietajúca strana získala poznatok práve o tejto okolnosti.

Spoločné vysokoškolské štúdium, ktorým ako okolnosťou definujúcou môj pomer k procesným stranám v námietke zaujatosti argumentujete, sa Vám stalo známe momentom, keď ste sa dozvedeli, že dozor nad zachovaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva Krajská prokuratúra v B. K tomu došlo najneskôr obdržaním upovedomia prokurátora Krajskej prokuratúry v B. o podaní obžaloby na Krajský súd v Košiciach dňa 31. 05. 2004.

Odchylný súdny výklad dôvodov vylúčenia z konania, o ktorom ste sa dozvedeli až dodatočne z rozhodnutia súdu v inej trestnej veci, samotným dôvodom na vylúčenie nie je (je iba výsledkom právneho posúdenia skutkovej okolnosti, ktorá má pochybnosť o nezaujatosti zakladať). Okamih jeho poznania je preto pre hodnotenie včasnosti namietania zaujatosti bez právneho významu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti o Vašej námietke nebolo možné vecne - spôsobom predpokladaným v ust. § 32 ods. 3 Tr. poriadku rozhodnúť

Zároveň o Vašich podaniach nebol dôvod rozhodovať (pozitívne alebo negatívne) ani v zmysle § 25 Tr. poriadku účinného do 31. 12. 2005 o odňatí a prikázaní vecí, keďže krajský prokurátor v B. ani jemu podriadení prokurátori v aktuálnom štádiu konania pôsobnosť prokurátora v trestnom konaní vo Vašej trestnej veci nevykonávajú.“

Keďže sťažovateľ prejavil nespokojnosť s postupom krajskej prokuratúry v súvislosti s vybavením ním vznesenej námietky zaujatosti proti krajskému prokurátorovi, ako aj proti celej ním riadenej organizačnej zložke, 11. septembra 2009 podal generálnej prokuratúre podnet na preskúmanie zákonnosti postupu krajského prokurátora. V tomto podnete argumentoval tým, že predmetnú námietku zaujatosti mohol na základe „teórie zdania“ vzniesť až teraz, „keď tento právny názor vyslovil Najvyšší súd a Ústavný súd v danej veci, pretože podľa predošlého rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 3T 8/2005 zo dňa 3. 3. 2005 o námietke zaujatosti vznesenej zástupkyňou poškodenej strany voči sudcom Krajského súdu v Košiciach platila zásada kvalifikovanej zaujatosti (zaujatost' musela byť preukázaná kvalifikovane a nestačilo zdanie)“. Následne sťažovateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Ndt 6/2008 z 21. júla 2008, ktorým bola daná trestná vec odňatá Krajskému súdu v Košiciach a prikázaná krajskému súdu. V tejto súvislosti sťažovateľ dodal: „Z uvedeného vyplýva, že Najvyšší súd pri odňatí a prikázaní vecí nebral v úvahu § 32 ods. 6 Tr. por., v zmysle ktorého o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne, sa nekoná, ale úplne odlišne rozhodol o zaujatosti sudcov Krajského súdu v Košiciach, ako rozhodol predtým iný sudca Najvyššieho súdu na základe tých istých dôvodov uvedených zástupkyňou poškodenej strany už v prvej námietke zaujatosti, pričom druhú námietku zaujatosti vzniesla zástupkyňa poškodenej strany až 23. 06. 2008, teda po viac ako troch rokoch od uznesenia Najvyššieho súdu SR č. 3To 8/2005 zo dňa 03. 05. 2005, ktorým jej prvú vznesenú námietku zaujatosti súd neakceptoval, resp. zamietol. ...“

Na základe uvedeného by bolo krajne nespravodlivé, keby o mojej vznesenej námietke zaujatosti voči všetkým prokurátorom Krajskej prokuratúry v B. z dôvodov podrobne uvedených v mojom písomnom podaní zo dňa 10. 07. 2009 a taktiež ústne na hlavnom pojednávaní (hlavne dôvod teórie zdania) nebolo konané. Potom by bolo zjavné, že ak je to v neprospech mňa (viď. uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 3To 8/2005

zo dňa 03. 05. 2005), tak nie je potrebné striktne dodržať § 32 ods. 6 Tr. por., na ktoré sa odvoláva práve krajský prokurátor v B. vo svojom vyrozumení zo dňa 04. 09. 2009 č. Kv 1/2004-1222.“

Reakciou na sťažovateľov podnet bolo oznámenie generálnej prokuratúry č. k. IV/3 GPt 257/06-68 zo 6. októbra 2009, z ktorého vyplynulo:

«Preskúmaním príslušných podkladov predložených Generálnej prokuratúre SR som zistil, že postup krajského prokurátora v tejto veci bol zákonný a správny. Poukazujem na obsah citovaného vyrozumenia, s ktorým sa stotožňujem. K Vami uvádzaným právnym argumentom je potrebné uviesť, že právna úprava týkajúca sa vybavovania námietok zaujatosti podľa § 32 odsek 6 Trestného poriadku zavedená novelou zákona č. 5/2009 Z. z. s účinnosťou od 01. 02. 2009, ktorá sa v zmysle ustanovenia § 567c odsek 1 Trestného poriadku vzťahuje aj na konania podľa § 564 odsek 3 až 5, sa o námietke ktorú ste podali nemá konať, nakoľko táto nebola vznesená bezodkladne.

O obsahu Vášho podania nazvaného „námietky“, tak bude musieť rozhodnúť súd v rámci hodnotenia Vašich obhajobných tvrdení.»

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 124/03, III. ÚS 261/07).

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Sťažovateľ v spojení s porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietal aj porušenie ďalej citovaných článkov ústavy:

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné sudy.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 a násl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na podnet sťažovateľa primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra splnila tým, že v liste č. k. VI/3 GPt 257/06-68 zo 6. októbra 2009 zaujala stanovisko k námietkam sťažovateľa. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, nemôže zakladať porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení

s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a už v žiadnom prípade nie v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, pretože tieto posledné dva označené články ústavy zakotvujú nezávislosť a nestrannosť súdov a sudcov, a nie iných orgánov verejnej moci. V namietanom „*rozhodnutí*“ generálna prokuratúra vzala na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa, vyjadrila, že sa stotožňuje s prijatým stanoviskom krajskej prokuratúry, a zároveň sťažovateľovi oznámila zásadný dôvod, na základe ktorého sa v danej veci, a to odvolávajúc sa na relevantné ustanovenia Trestného poriadku, o námietke zaujatosti nemalo konať. Týmto dôvodom bola skutočnosť, že námietka zaujatosti proti krajskému prokurátorovi a ostatným prokurátorom krajskej prokuratúry nebola uplatnená bez meškania. Toto zistenie je nespochybniteľné. Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy bude sťažovateľ v plnom rozsahu požívať v konaní pred všeobecnými súdmi, kde môže uplatniť svoju námietku aj v spojení s čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, ktoré sa výslovne vzťahujú len na konanie pred všeobecnými súdmi. Pred týmito súdmi bude môcť sťažovateľ opätovne vzniesť aj námietky proti prípravnému konaniu.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2010